Abstrakt

Islámská revoluce v roce 1979 znamenala nejen konec šáhova režimu v Íránu a ustanovení islámské republiky, ale také měla významný vliv na zahraniční politiku nového režimu. Za Chomejního režimu došlo ke zrušení diplomatických vztahů se Spojenými státy, které tím přišly o hlavního spojence v oblasti Perského zálivu, což dále znamenalo ohrožení amerického vlivu na Blízkém východě. Stejně tak došlo ke zhoršení vztahů se sousedním Irákem, jehož vůdce Saddám Husajn v září 1980 podnikl vojenskou intervenci do Íránu za účelem svržení nově nastolené islámské republiky. Spojené státy se v tomto konfliktu angažovaly již od počátku na straně Iráku. Práce se zabývá otázkou, jaké důvody vedly Spojené státy k podpoře do té doby nepřátelského režimu a jaké cíle v této válce americká zahraniční politika sledovala. Na základě analýzy role USA v této válce práce dochází k závěru, že hlavním motivem zapojení byla především ztráta hlavního spojence, obava ze šíření islámské revoluce, ale také sovětského vlivu, a ochrana amerických ropných zájmů v oblasti. Práce dále také analyzuje vývoj americké strategie, která byla zaměřena především na ochranu amerických zájmů v oblasti, posílení vlivu a zabránění rozpínavosti Sovětského svazu. Tyto faktory poté vedly americkou administrativu k balancování proti oběma stranám konfliktu, kdy kromě rozsáhlé podpory iráckého režimu docházelo také k tajné spolupráci s íránskou stranou.